

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 172. Priusquam gallus cantet ter me negabis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

Christus Petrum, quem Ecclesia sua proficere in pastorem disposuerat, ancilla vocem pertimescere & se ipsum negare permisit. Sed hoc inquit factum est magna pietatis dispensatione, ut qui futurus erat Pastor Ecclesie, in sua culpa disceret, qualiter alijs misereri debuisset. 4. Hoc idem permisit Christus ad utilitatem ipsiusmet Petri, quamuis per accidens, ut scilicet humilior atque cautior resurgeret, qui prius incaute & arroganter Christo promiserat dicens, *Etsi omnes scandalizati fuerint, sed non ego.* Merito ergo dicere poterat Petrus post ruinam illud psalmi: *priusquam humiliarer ego deliqui.* Audiens igitur galli cantum ad extra auribus corporeis, & mente reuoluens intus quid sit significaret, subito tactus dolore intellexit hunc esse Domini sermonem, & compleri quam ei prædixerat Iesus sui negatione, & perterritus cogitabat de magna Domini sui in se misericordia, & cura, qua præsens aperiebat aures mentis Petri, ut intelligeret, quid sibi vellet hic cantus. O felix cantus, felix auditus quo mouetur peccator, & redit ad cor, reuocatur à via deuia & aspera, ad vias planas & rectas, à via perditionis ad viam securitatis, à culpa ad gratiam.

Qui in æternum dominaris & solus potes omnia, Deus cæli & terræ moderator, ad cuius nutum omnes creaturæ contremiscunt, & cæli cardines nutant ego miser de limo effectus vel potius limus sordidus, cum tremore & trepidatione ad thronum tuæ Maiestatis venio, recorder cum Petro peccatorum meorum, tam grauium, quam multorum. agnosco & confiteor imbecillitatem meam, scio quod nihil sum: imò quod abominatio mera & horror existam coram tuo conspectu, si tua gratia & misericordia destituar, sine te nihil boni cogito, sine te nihil boni facio, sine te sum vas quoddam deperditum. non possum saluari sine te, in tua manu est omnis mea salus, recorder igitur iugiter sine obliuione tui, tuorum mandatorum & verborum, ut ea exequar, sicut oportet & expedit animæ meæ, ut sum & sedulus & fidelis. Amen.

§. 172. *Priusquam gallus cantet ter me negabis.*

Et hæc sunt verba veritatis tuæ Domine, quæ nec Petrus nec alij discipuli credere voluerunt, quo ad experientia fugæ suæ & scandali didicerunt cum detrimento animarum suarum: nunc autem quam magni æstimat pretiosissima verba tua Domine Petrus, cum eorum recordatur. Certo animadvertens te & infallibilem veritatem, & infinitam sapientiam esse neque posse fallere nec falli facile æstimati potest, ex nobis, qui deprehensa aliqua valde clara veritate mirabiliter intus ædificamur, ita ut non videatur seruis Dei vlla mundi doctrina comparabilis cum disciplina & doctrina quæ de cælo est. quando attentis auribus & cordibus audiunt verba dulcissima Euangelij, mirantur & inflammantur, & friget illis omne quod

quod in mundo altum & honoratum est. Certe bene ostendebat hoc ille, qui timens separari à te, dicebat: *Quo ibimus verba aeterna vita habes.* Infelices vero illi erant qui dixerunt, *durus est hic sermo.*

O Deus, cupio & ego acquiescere in verbis tuis, cupio illorum veritate perfundi, imò confundi, quando male egi. tunc, tunc ea mihi inculca, tunc dic mihi: *Hoom meus, quid feci tibi, aut in quo molestus fui tibi.* Hæc cine reddis Domino Deo tuo Homo stulte & insipiens! &c.

§. 173. *Et capit flere. v. 72:*

Tactus galli cantu & recordatione verborum Christi Petrus, agnos- cens, quam certo eueniant, quæ Christus prædixerat hac ipsa nocte euen- tura capit flere: maluit enim ipse suum accusare peccatum, vt iustificaretur fatendo, quam grauaretur dissimulando vel negando, & ideo fleuit, non est iam quærere: quare fleuit, quia culpa obrepit grauis res est culpa, Ego soleo flere si culpæ mihi occasio desit, hoc est, si me non possum vindicare: si non obtineo quod improbe cupio. Petrus doluit & fleuit, quia errauit. Non inuenio quid dixerit, inuenio quod fleuerit, lachrymas eius lego, excusationem non lego, sed quod defendi non potest, abluí potest, lauent lachrymæ delictum, quod pudor est voce confiteri. Et veniæ fletus consulunt & verecundiæ lachrymæ sine horrore culpam loquuntur. Lachrymæ crimen sine offensione verecundiæ confitentur. Lachrymæ veniam non postulant, sed merentur. Inueni cur tacuit Petrus, ne tam cito veniæ petitio plus offenderet. ante flendum est; postea precandum, Dominus Iesus, inquit Magnns Leo, qui intra Pontificale consilium solo corpore tenebatur trepidationem discipuli foris positi diuino vidit intuitu, & pauertis animû, mox & respexit, & erexit & in fletus pœnitudinis incitauit, Felices, sanctæ Apostole, lachrymæ tuæ, quæ ad diluendam culpam negationis virtutem sacri habuerunt baptismatis. Adfuit enim dextera Domini Iesu Christi, quæ labentem te, priusquam deijcereris exciperet, & firmitatem standi in ipso cadendi periculo recepisti. Vidit in te Dominus non fidem fictam, non dilectionem auersam sed constantiam fuisse turbatam, Abundauit fletus, vbi non defecit affectus; & fons charitatis lauit verba formidinis, nec tardatum est remedium abolitionis; vbi non fuit iudicium voluntatis.

A H quis dabit capiti meo aquam & oculis meis fontes lachrymarum, vt libeat mihi, ô Petre, tecum flere amare, ob multa mea peccata & graua, in te solum turbata fuit dilectio, mansit fides, in me sæpe & diu- tius abolentur; in te solum modo, in me sæpe extincta est. In ore solum, ego corde